

Rucska Ferenc

Oroszlán a ködben

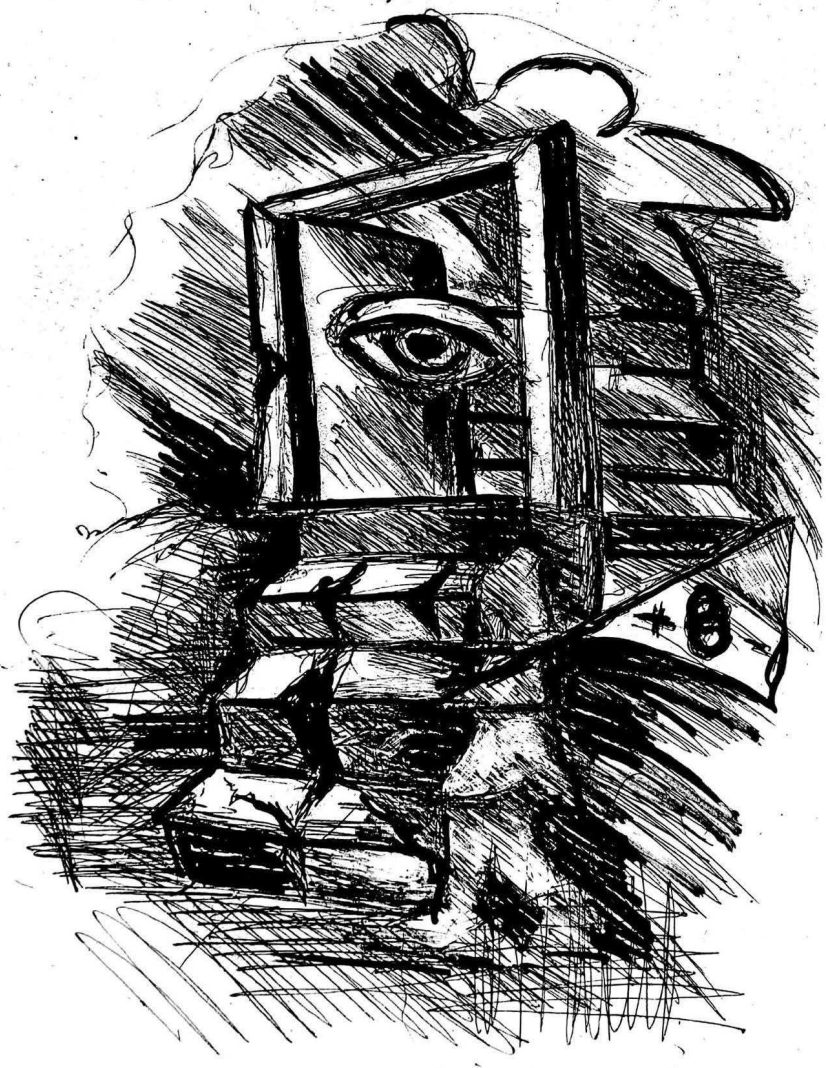
Otthonalanság

Hittem, végre megleltem hűs óvóhelyemet, hova
nem törhet be a martalóc világnak izzó és vad foga,
És ahol körös-körül táncol a víg, parnasszusi boldogság,
Miközben nem érhet utol itt semmi rút parancs vagy cifra
okság.

Mint lángoló, délceg sellőfi, hintáztattam parányi életemet,
Bizakodván, hogy újra láthatom még az üdvözítő, kék eget,
Majd szigonyommal lehalászhatok még minden tűzforró
pillanatot -
Ó, ha tudtam volna, a Jövő mégis milyen vak ábrándokat
adott!

Épült bár barlangom tágas fala, majd kristályos fényárjában
úszott,
ám a mennyezetre fel hirtelen valamilyen iszonyú sejtés
kúszott,
és reszketett alattam a tenger minden megteremtett cseppje,
amíg nem maradt már pikkely, amely csupasz tagjaimat
befedje.

Most szárad körülöttem a sok-sok meddő esély könnye,
és olyan, mintha menedékem volna a Múlt jéghideg
szurdokvölgye,
amelynek nyirkos mélyén ott lebeg valahol csöndes kis
szellemem,
mégis látom már, ahogy ezernyi rém köszörüli zord kardját
ellenem...
2016. november 3.

Országutak vándora

Útra keltem, hátrahagyván mindent, ami csak voltam,
hisz' amíg idejutottam, folyton csak mások gondolatával
stoppoltam,
ám most szabad fővel, és egy morzsányi szeretetet fogván,
majd gitáromat vállamra vetvén, és üszkös sebemen nem
zokogván
kalandor-lelkem nem eped többé szomorú otthonokra
(bár olykor visszaszáll még a csábos, mosolyban úszó
napokba),
és hűségsküt teszek szerzetesként az ifjú, bolond
szenvedélynek,
akkor is, ha a mellettem tanyázó sakálok olyan rosszállóan
néznek,
szerelmeimnek meg búcsúcsókot engedek még a szélbe,
hogy a keserű kárhozát csalfa, boldog ölelésüket ne érje,
ám amikor elindultam! Emlékszem arra a puszta gyűlöletre,
amely legbelül égett, és annyi parázsló álmot tehetett volna
tönkre,
ám többé nem vetem meg - csak sohasem értem meg már
ezt a földet,
tűzsugaram így ismét a kapzsi sivatag homokjában csörtet,
amelynek pora néha rám tapad bár, amíg elsötétül az
égbolt,
de tudom már, hogy a Szakadék dühöngő toroka mennyire
mély volt,
ezért ha be is tévedek néha pár álmos, busongó kisvárosba,
nem hallgatok többé a bankókból jósoló, sok rideg táltosra,
akik ördögi perselyükből rántják elő fájó sóhajainkat,
közben, hogy dolgozz nekik, és feledd, ki vagy, mindegyik
arra biztat,
a szépség pedig sápad, haldoklik, és elszáradnak a könnyek,
mert parancsukat kiadták már a szívünkben lakozó
kőszörnyek,
és annyian írják köröttem buzgón a szolgálai önéletrajzot,

amíg minden percben rajtuk érzem egyazon
alabástromarcot,
amely elől örült rettegés takarja el az emberi reményeket,
és csiszolja bennük fogaskerékké a lángoló
agytekervényeket,
ám nem hiszem, hogy sarjadó életeink csupán ennyit érnek,
hogy ne lenne valami több, amelyet hullámozó vágyaink
kérnek,
meg azt sem, hogy tényleg fel kellene venni ezt az igát,
és lecsapolták keblünkből már a régi, izzó romantikát,
így nehéz legyintéssel lépek folyton át a ködös határon,
a holnapot pedig egyre közelebb, egyre biztosabban látom.
2017. január 3.